

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 561 Usque Ad Annum 633

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1759

VD18 90117832

§.10. Regula S. Columbani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66072](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66072)

Sæculum VI. Anagrajensi distans, unde ursum expulerat, & suis precibus impetraverat, ut ibi fons emanaret.

Cum jam tunc ipsius Congregatio esset admodum magna, commodiorem locum in eadem eremo ad condendum Monasterium quæsit, atque Castrum octo miliaribus ab Anegrajo distitum invenit, quod Luxovium dicebatur. Id olim magnitissimum fuerat, & in nemore proximo, ubi densissimæ arbores stabant, adhuc dum Idola lapidea viscebantur, quorundam a Gentilibus adorata. Ibi S. Columbanus cœpit ædificare Monasterium, quo brevi Monachis repleto, animum adjecit ad ædificandum tertium, illudque ob aquarum abundantiam Fontes appellavit. His Monasteriis Præpositos quorum Pietatem perspectam habebat, dedit; ipse alternis vicibus in uno vel altero degens omnibus Regulam præbuit, quam hodieque habemus, diu in Gallis observatam.

§. X.

Regula S. Columbani.

*Cod. Reg.
tom. 2. p. 153.*

Sancti Columbani Regula brevis est, & imprimis ad excolendas Virtutes Monasticas, Obedientiam, Paupertatem, fugam & odium avaritiæ, Humilitatem, Castitatem, exteriorem interioremque sensuum refrigerationem, Silentium, Discretio-

scretionem, excitat. De alimentis di-
 cit; refectioem non ante Vesperam, id
 est, ad Nonam esse sumendam, eamque
 oportere esse vilem, nempe olera, legu-
 mina, farinam aqua dilutam, & exi-
 guum panem. Denique Monachi ali-
 mentorum copiam secundum laborem
 metiantur, & ita omnia accurent, ut sin-
 gulis diebus suo tempore jejurent, orent,
 laborent, & legant. Psalmodia tempus
 statuitur in hunc modum: illis diei horis,
 quibus labor manuum interrumpitur,
 nempe Tertia, Sexta & Nona tres Psal-
 mi cum Versiculis dicantur. Nocte in-
 eunte scilicet ad Vesperas duodecim
 Psalmi recitentur. Officium Nocturnum
 Die Sabbati & Dominica ab officio reli-
 quorum dierum, pro diversitate tempo-
 rum in anno differebat. Singulis Feriis
 per sex Menses in hyeme triginta sex Psal-
 mi cum duodecim Antiphonis canantur.
 Per sex Menses in æstate viginti quatuor
 Psalmi cum octo Antiphonis; nam quæ-
 libet post tres Psalmos sequebatur. Die-
 bus Sabbatinis & Dominicis per tres hye-
 mis Menses, scilicet Dec. Jan. & Febr.
 viginti quinque Antiphonæ singulis no-
 ctibus cum sexaginta quinque Psalmis,
 ita ut his duobus diebus integrum Psal-
 terium recitaretur. Duobus Mensibus
 in æstate Majo & Junio duodecim Anti-
 phonæ singulis noctibus, id est, triginta

Sæculum VI.
A.C. 590.

Reg. c. 3.

c. 7.

V. Menard.
cont. reg.
Coint. a. 590.

n. 43. 44. Et

Sæculum VI. A. C. 590. sex Psalmi duodecim ad Nocturnos & viginti quatuor ad Matutinos seu Laudes Tribus Mensibus in Vere & quatuor Mensibus in Autumno, in fine cujuslibet Septimanae semper tres Psalmi pro mensura longioris vel brevioris noctis addebantur, vel demebantur. Hic sensus, meo quidem iudicio, præ aliis magis verisimiliter huic Articulo, qui satis obscurus est, Regulæ S. Columbani datur, cum certiora ex usu, qui non amplius observatur, cognosci non possint. S. Columbanus istum Psalmendi ordinem a Patribus suis, nempe a Monachis Hiberniæ, accepisse se affirmat. In fine cujuslibet Psalmi genua flectebant. Præter orationem communem in Choro dicit, quemlibet Monachum teneri peculiariter in cella preces ad Deum fundere; dicit, Psalmodiæ substantiam esse orationem cordis, & continuam mentis cum Deo conjunctionem.

Pœnit. n. 19.

c. 201.

n. 13. 40.
n. 24. 30.
Regula S. Colum-
bani.

Regulam S. Columbani sequitur Pœnitentiale, nempe præscriptus modus, quo culpæ Monachorum frequentes pledebantur, ubi aliqua memoratu digna invenio. Pœna frequentissima erat flagellum; plagæ sex pro culpis levibus, pro majoribus servata proportione plures, & non nunquam usque ad ducentas, nunquam vero ultra viginti quinque in una continua castigatione infligebantur. Sæpe de-

pe delinquentes ad servandum silentium Sæculum VI.
vel ad rigidius jejunium damnantur, quod A.C. 590.
pœnitentiæ genus Superpositio vocabatur. Sæpe ad recitandum magnum Psal- Conc. Ilib.
morum numerum obligantur. c. 2.

Monachi super omnia, quæcunque Vid. Cang.
manu prehendebant, super cochleare, Gloss. Sup.
super lampadem signum Crucis forma- & Coit. an.
bant. Ingredientes aut egredientes Mo- 59. n. 62. n. 3.
nasterium Benedictionem petebant a Præ-
posito, & ante Crucis simulacrum incli- n. 5. 13.
nabantur. Qui exhibant, portare sole-
bant Oleum Benedictum, quo ægrotos
ungerent; vas autem, quod oleum con-
tinebat, Chrismale dicebatur; ita enim
ego accipio hanc vocem, quæ non nun-
quam etiam idem ac *Reliquiarium* signi-
ficat. Alii aliter Chrismale interpretan-
tur, & putant esse vas, in quo Evcha- n. 19. 18.
ristiam portabant; nam aliunde apparet,
quod eam deportaverint, & leguntur pœ-
nitentiæ impositæ illis, quorum socor-
dia accidebat, ut Species corrumpere- vit. S. Gal.
tur. (*) S. Columbanus ad celebran- c. 19.

U s dum

(*) Ex his colligimus, exeuntes e Monasterio
fuisse Presbyteros, qui ægrotos Extrema Unctio-
ne ungerent, & Sacra Evcharistia reficerent.
Nullum vero hic iterum indicium, etiam Sacrum
Sanguinem ad ægrotos fuisse delatum.

Firmissima profecto ad probandum antiquissi-
mum usum Sacramenti Extremæ Unctionis de-
feren-

Sæculum VI. dum Sanctum Sacrificium non alia vasa
 A. C. 590. quam cuprea, adhibebat, idque, ut

conjicere est, amore paupertatis faciebat. Panem vero, quem offerebant Mo-

n. 13. nachi, ipsi coquebant. Sæpe caput lavabant; quod inde colligitur, quia poenitentibus caput lavare solum Die Domini-

n. 15. nica permittebatur. Pœnitentes etiam Die Dominica & tempore Paschali genua flectebant.

n. 16. *Et ibi* In quolibet Monasterio duo erant œconomi, major, minorque, majora & externa curabat Præpositus, ut Abbas

n. 17. 24. *Coink.* curam animarum unice gereret. (*) Minor Oeconomus rei domesticæ intra claustra Monasterii invigilare jubebatur. Monachi aliam noctu vestem habebant, & mane diurnam resumebant, petita semper id faciendi licentia. Sedebant, dum signum conveniendi ad Officium campana dabatur, exceptis pœnitentibus, qui

n. 18. stantes

ferendi Eucharistiam ad ægrotos, & Communionis sub una specie contra Protestantes testimonia!

(*) Saluberrimum Institutum! istud, licet non ita accipiendum sit, quod Abbates supremam in suis Monasteriis Rei domesticæ curam a se abdicare debeant, in eo tamen sensu omnino verum est, quod Rerum Spiritualium maximam, temporalium vero saltem in comparatione illarum ultimam minimamque, gerere teneantur.

stantes expectabant. Pœnitentia illi dicitur, qui, opere sibi injuncto perfecto, filet, & aliud faciendum non petit, aut qui aliquid injussus fecit. Item qui in domo cubavit, in qua fœmina versatur. S. Columbanus duo peccatorum genera distinguit, Mortalia, quæ in Confessione Presbytero manifestanda sunt, (*) & minora, quæ Abbati aut aliis non Presbyteris, antequam mensæ affiderent, vel cubitum concederent, sæpe confitebantur. Multos hujus Pœnitentialis Articulos S. Pater a Cassiano accepit. Aliud quoque S. Columbani Pœnitentiale extat, quod pœnas Canonicas pro omni generis peccatis & hominibus completur.

§. XI.

Concilium Hispalense.

Eodem anno 590. Recaredi Regis quinto, æra 628. quarta Nov. Concilium Hispali celebratum, & inter Episcopos octo præsentibus S. Leander primum locum

(*) Argumentum ad probandum usum Confessionis auricularis, & Absolutionis Sacramentalis manifestum! Quæ enim alia fuisset causa, cur graviora peccata solis Presbyteris exponerent, nisi quod soli Sacerdotes Jurisdictione absolvendi gauderent? Idem ex Capite XLVI. Regulæ S. P. N. Benedicti eruitur. Hæc omnia Interpres Protestans in vernaculam translata Fratribus suis legenda propinat, & tacet.

Sæculum VI.
A. C. 590.

n. 22.

n. 25.

n. 29.

Prolog.